

SZÍV ERNŐ

Tüntetésen

Az ember számos tüntetésen vesz részt az élete során, ezen vagy azon az oldalon. Néha bóklászik az oldalak között, helyezkedik. Eltéved, mert egy tüntetésen is el lehet tévedni. Közeli emberét, barátját veszti. Normális esetben az embernek társai vannak a tüntetésen. Néha kevesen, néha sokan. De mindig vannak. A minap kedves emberek között időztem, ahol egy fiatal apa elmondta, nemrégén ő is megint tüntetett, csakhogy, és ez volt a dologban a hallatlanul érdekes, akkor egészen egyedül tette. Fogta kisfia sípját, dudáját, dobfölszerelését, és az ominózus épület elé – jó messze volt – kerékpározott. Azt gondolta, lesznek majd néhány százan, pár tucatnyian legalább. Hideg volt, összetüskézte a dér az ágakat, senki a környéken. Ásító, jeges világ. Most mit csináljon? Úgy gondolta, ha már itt van, csak tüntet. Úgy is tett. Fújta a sípot, dobolt. Amíg csinálta, egyedül maradt, nem jött társ, nem lett kollégája. Csak egyszer lebbent meg a függöny odafent, valamelyik emeleten, valaki abból az ellenszenves épületből kikukucskálhatott, talán csodálkozott, mi ez, mit csinál ez a fiatal férfi, miért veri magányosan a tamtamot, miért fújja a sípját ebben a hidegben, miért nincs jobb dolga, aztán elunhatta, és visszament az íróasztalához, a vágószobába vagy a sminkesekhez. Én meg ámultam, hogy ez milyen szép történet, milyen kifejező, és tkp. az írásra mint életem értelmére, magányos cselekedeteimnek még kórházi ágyakon folytatott gyakorlatára is érthetem, efféle magányban tüntetni valami ellen, na igen, mi ellen. Hiszen ezt csinálom én is, és már hány zilált éve, foltos esztendeje. Negyven éve is van csaknem. Dobol a magányom a papír fölött, tüntet, skandál, ismétel, bereked. Sípol az egyedüllétem, hogy nem, nem, nem. És nem gondolom, hogy az a tény, hogy magyar vagyok, nem segítene valamelyest. Egyáltalán nem teszi könnyebbé az oppozíciót, de, és ez érdekes ellentmondás, így is segít. Azt se gondolom, hogy nem segít bizonyos értelemben a magyar nyelv, melyre most szándékosan nem keresek jelzőket, mert egyikük sem lehetne pontos és adekvát, azt hiszem, képtelen vagyok kifejezni, mit érzek, amikor a nyelvet használom, amikor osztok, szorok vele, gaszulálok, imádkozom vagy fenyegetőzöm általa, amikor alapvetően mégiscsak tüntetek vele. A művészet, de még az ilyen kicsike, robotos vagy futószalagos, mint az enyém, a legrendjénvalóbb tüntetés-sorozat. És nem csak ellen tüntetek. De -ért is. Nem csak a nem-ért, de az igen-ért. Tüntetek a talán-ért. A hogyan-ért, a valahogyan-ért. Tüntetek azért, hogy ne tudjam. Tüntetek titokért, csodáért, semmiért. Főlösképpen. Hasztalanul. Hiába. Jól, rosszul. És mondom, csak korlátozottan segít az a nagyközösség, melynek tagja vagyok, és úgyszintén korlátozottan segít az a nyelv, melyet ezeken a személyes tüntetéseken használok. Mert a végén, a legvégén, egy rebbenő függöny mögül az néz majd rám, akit aztán egyáltalán nem érdekel ilyen-olyan nemzeti elődök népes sora, és nem érdekli őt a magyar mondat és a szó sem. Talán csak az érdekli, ami az utolsó pillanatig bennem időzik, és ami akkor majd, akár egy olcsó kiskályha füstje, kianyarodik belőlem.